

Ολική καταστροφή του κόσμου

Ο Γιάννης Μίνως έχει συστηθεί στο κοινό μέσα από αρκετούς καλοφτιαγμένους ρόλους

Της Νόνας Μολέσκη

Ο χώρος του Ιδρύματος ARTOS έπαιξε τον ρόλο του σκηνικού της παράστασης της πρωτοεμφανιζόμενης ομάδας Still Theatre Group. Τα ντουβάρια από τούβλα φαίνονται φτιαγμένα να παίζουν τον ρόλο του κρησφύγετου, του καταφυγίου. Μια απλή ξύλινη σκάλα που οδηγεί στο πουθενά από τη μια τοποθετεί τη δράση στο υπόγειο, από την άλλη δημιουργεί την αίσθηση του αδιεξόδου, της παγίδευσης.

Το σωστό ταίριασμα του έργου και του σκηνικού χώρου ήταν εκείνη η αρχή η οποία θεωρείται το ήμισυ του παντός, καθώς χάριζε στους δημιουργούς της παράστασης το κλειστοφοβικό περίβάλλον, την απελπιστική απομόνωση, την απουσία κάθε στοιχείου από τον ζωντανό, φυσικό κόσμο, αφού το έργο φέρει τον τίτλο «Μετά το τέλος»...

αυτού του φυσικού κόσμου. Αλλιώς θα έπρεπε να σπαταληθούν πολλές σκηνογραφικές αλλά και ερμηνευτικές δυνάμεις για να δημιουργηθεί σε κάποια άλλη, ανοιχτή σκηνή η αίσθηση του εγκλεισμού.

Υπάρχουν αρκετά μοτίβα στο κείμενο του Άγγλου συγγραφέα Ντένις Κέλι που είναι παρμένα από τη συλλογική ψυχολογία του σύγχρονου κόσμου. Ο αιώνιος υπαρξιακός φόβος του «ατομικού» θανάτου έχει με περίεργο τρόπο...

σκεπαστεί από τον τρόπο της ολικής καταστροφής του κόσμου. Η οικολογική εσχατολογία, οι τρελοί ηγέτες με τα κόκκινα κουμπιά του ολέθρου στη διάθεσή τους, η απειλή των τρομοκρατικών χτυπημάτων επιτίθενται ομαδικά στην ψυχολογία της ανθρωπότητας. Ως παράπλευρο αποτέλεσμα γεννιέται η ιδέα του καταφυγίου που «μπορεί» να δώσει σωτηρία στο άτομο σε συνθήκες καταστροφής του συνόλου -μια από τις θλιβερότατες ουτοπίες που υπήρξαν ποτέ. Ο συγγραφέας υπονομεύει το πιο πάνω μοτίβο,

καθώς η καταστροφή του κόσμου είναι επινοημένη από τον ήρωα του έργου με στόχο την απαγωγή και την παγίδευση της ηρωίδας. Ιδού το άλλο μοτίβο του κειμένου, η προσπάθεια του ενός ανθρώπου να υποτάξει, να εξουσιάζει και να κατέχει έναν άλλο άνθρωπο. Δεν μπορώ να πω ότι γοητεύτηκα από το κείμενο όσο οι σκηνοθέτες και οι πρωταγωνιστές της παράστασης, ο Γιάννης Μίνως και η Άντρη Χατζηχριστοδούλου, επειδή βρήκα ότι και τα δύο κύρια μοτίβα του έργου έχουν ακουστεί και δουλευτεί στη σύγ-

χρονη λογοτεχνία, θέατρο και κινηματογράφο πολλάκις και ποικιλοτρόπως (λίγα μόνο παραδείγματα χωράνε, «Ο συλλέκτης» του Φάουλς, ο «Wolfgang» του Μαυριτσάκη). Αλλά και σε σχέση με τα έργα του ίδιου δεν είδα στο κείμενο του «Μετά το τέλος» την ίδια εξαιρετική ποιότητα που είχαν τα «Ορφανά» του. Ενδιαφέρον το τέλος του έργου με τη συνεχιζόμενη σχέση μεταξύ του θύτη και του θύματος.

Όμως τίποτα δεν βοηθά το τελικό αποτέλεσμα μιας παραγωγής όσο η πίστη στο κειμενικό υλικό. Και η ομάδα Still Theatre Group την είχε αυτή την πίστη και έβλεπε στους χαρακτήρες του έργου εκείνο το βάθος που ήθελε να κατακτήσει. Ονομάζουμε την ομάδα πρωτοεμφανιζόμενη, αλλά ο Γιάννης Μίνως έχει συστηθεί στο κοινό μέσα από αρκετούς καλοφτιαγμένους ρόλους, αρχίζοντας από τον «Ένα αξιοπρεπή γάμο» του Μπρεχτ όπου πρωταγωνιστούσε και μέχρι τη «Στέλλα με τα κόκκινα γάντια», όπου ξεχώριζε με την εύστοχη εκφραστικότητά του σε ρόλο δεύτερης γραμμής. Στην παράσταση του «Μετά το τέλος» καταφέρνει να δώσει ενδιαφέρον περίγραμμα του ρόλου του, αποκαλύπτει τα κίνητρά του χωρίς την ωμή καταδίκη, παίζει με το σώμα, την κίνηση, την έκφραση. Το άγχος της συνολικής ευθύνης για την παραγωγή και της προεμιέρας φαινόταν, αλλά τα βάρη αυτά αποδείχτηκαν στα μέτρα του. Ο Γιάννης Μίνως οδηγεί στο ερμηνευτικό ντουέτο με την Άντρη Χατζηχριστοδούλου, ως έμπειρος παρτενέρ. Η συμπρωταγωνίστριά του τον ακολουθεί και ανταποκρίνεται σε ευανάγνωστους σκηνοθετικούς στόχους.